

Publicerad 2008-12-12 11:17 av kajsakimmegren

Den handlar om en flicka som är trött på hur samhället fungerar, trött på all utseendesfixering , hon gör ett misstag men inser snabbt vad hon gjort och rättar till problemet .. men allt går inte som hon tänkt sig

Min novell

Jag vaknade, klädde på mig & sminkade mig precis som vanligt. Till det yttre såg jag helt perfekt ut. Jag var den tjejen som alla ville vara, den som alla killar ville vara tillsammans med. Sminket och håret var perfekt, ja allt till det yttre. Men var det verkligen den personen jag ville vara? Ville jag vara hon med de senaste märkes kläderna för flera hundra, ja i vissa fall till och med för tusen kronor? I och för sig hade jag inget större val precis . Visst jag skulle ju kunna skita i smink o alla hår produkter som gör så att jag måste gå upp en timma tidigare varje dag. Men då skulle jag inte bli accepterad för den jag är.

Jag hoppade av bussen o möttes av Johanna som stod o vinkade nästan hysteriskt . Ibland var hon verkligen för mycket. Vi träffades ju igår men hon betedde sig som att vi inte hade träffats på flera år. Så irriterande. Vi hälsade på varandra som vanligt, en kram och en puss på kinden innan vi krokade arm och gick tillsammans mot skolbyggnaden där Joakim och Anton stod och väntade på oss. Inom två sekunder stod Johanna och Anton och kysstes . Dom hade varit tillsammans i snart två veckor och satt som blodiglar på varandra i princip hela tiden. Jag och Joakim va mer försiktiga av oss, en puss på munnen innan han tog tag i min hand och vi vandrade hand i hand in i skolan. Jag visste att många var avundsjuka på både mitt utseende och min kille . Det var många tjejer som spanade in Joakim men jag var den enda för honom . Vilket gjorde många tjejer sura.

Jag och Johanna sa hejdå till Anton och Joakim innan vi vandrade till våra skåp som låg i andra änden av skolan. Hon berättade om festen som skulle komma i helgen och hon sa att vi var bjudna . Jag tackade ja och vi bestämde att vi skulle gå på stan redan efter skolan o köpa nya kläder till festen.

Hela första lektionen satt jag och tänkte . Jag var nog egentligen inte så kär i Joakim som jag trodde. Det var nog mer spänningen att ha den snyggaste och populäraste killen på hela skolan som lockade.

- Amanda, kan du svara på talet som står på tavlan?

Det var fröken som pratade och jag avbröt genast mina dagdrömmar och ryckte på axlarna .

Vi jobbade med division i matten, vilket jag var riktigt duktig på men det kunde jag ju inte visa för då skulle jag bli klassad som tönt.

Efter matten gick jag och Johanna ut och rökte. Och där stod självklart Klara som var min största rival, hon gjorde verkligen allt för att ta platsen som "skolans drottning" men hon hade inte lyckats på fyra år, där stod även hennes följeslagare Malin och Agnes.

Alla tre kollade på oss o fnös innan de vände på klacken och gick.

Jag och Johanna kollade på varandra och brast ut i en hysterisk skratt attack.

Det var så komiskt allihop. Men helt plötsligt stelnade hennes ansiktsuttryck och hon blev allvarlig.

- Amanda, är du verkligen kär i Joakim?

Jag visste att jag inte kunde ljuga för henne, hon kände mig allt för väl.

- Alltså... Jag tror faktiskt inte det . Jag var det när vi blev tillsammans men... Nu vet jag inte längre.

Hon tittade på mig och log.

- Jag visste väl det .

Vi fimpade cigaretterna innan vi krokade arm och gick tillbaka till nästa lektion.

Resten av dagen flög iväg och när det ringde ut efter första lektionen gick jag med snabba steg till mitt skåp och lämnade mina böcker innan jag gick ut för att möta Johanna. Hon stod redan och väntade på mig så tillsammans gick vi till buss 201 som gick direkt till stan.

Vi pratade om allt möjligt på bussen.

- Jag är så himla trött på den här världen, att man måste ha massa smink och fixat hår för att bli accepterad, slank det ur mig.

- Vadå? Trivs du inte med den du är?

- Jo, men alltså jag tycker bara att det är konstigt att man måste klä sig och sminka sig för att vara någon speciell och ha en plats som populär i skolan.

Hon tittade på mig och himlade med ögonen.

Det var en sak jag störde mig på hos Johanna, att hon inte alltid förstod vad man menade.

Vi klev av bussen och gick mot vårt favorit fik, dit vi alltid gick innan vi gick och shoppade. Jag beställde det gamla vanliga, kladdkaka och en kaffe latte, vi gick och satte och vid vårt standard bord på fiket och pratade om gamla minnen från när vi var små.

Efter att vi hade fikat kvar gick vi till MQ där hittade jag en crème vit tunika som jag köpte och ett par nya svarta leggings. Det skulle bli perfekt att ha på festen.

Vi gick runt lite mer på stan och tittade innan jag tog bussen hem.

Jag packade upp mina grejer och vek dem och lade dem prydligt på stolen i mitt rum.

Jag hade även köpt ett leopardmönstrat diadem som passade perfekt till de nya kläderna.

Resten av veckan gick snabbt och helt plötsligt var det fredag eftermiddag.

Jag och Johanna hade bestämt att vi skulle fixa oss tillsammans efter skolan hemma hos henne.

Vi fixade i ordning oss och skrattade tillsammans åt allt möjligt. Hon fixade i ordning mitt nyfärgade hår. Vi hade färgat det efter skolan . Det blev mörkbrunt , vilket passade bra till mina gröna ögon.

Ibland hade man riktigt kul med henne . Vi hade ju varit bästa vänner sedan dagis så vi kunde varandra utantill, både bra och dåliga egenskaper.

Klockan gick snabbt och snart var klockan sju. Vi tog på oss våra skor och knallade mot busshållsplatsen.

Det var ganska kallt ute eftersom att det var början på september så vi frös lite grann.

Tillslut kom vi hem till Andreas, han som hade festen och det var redan massa folk där. Vi tog av oss jackorna och hängde upp dem innan vi gick ut i köket där vi möttes av en smått berusad Andreas. Han var riktigt snygg i sitt kastanjebruna hår och isblåa ögon. En riktig tjejmagnet! Han frågade vad vi ville ha att dricka men lyssnade in på vårt svar utan blandade i ordning någon drink. Den var rätt söt men god. Vi tackade för drinkarna och styrde våra steg mot vardagsrummet där det spelades hög musik. Vi gick runt och hälsade på alla, pratade med några nya människor.

Helt plötsligt tog Andreas tag i min hand och vi gick ut på vardagsrumsgolvet och dansade. Vi dansade i ungefär en halvtimme innan han återigen tog tag i min hand och ledde mig in i hans sovrum där han lade ner mig på sängen och lade sig över mig. Vi började kyssas och det gick ganska hett till när dörren helt plötsligt

rycktes upp och där stod Joakim och tittade på mig med sorgsen blick innan han smällde igen dörren och gick.

Andreas tittade på mig med undrande blick och jag tittade på honom och ryckte på axlarna.

Jag puttade bort honom från mig och sprang efter Joakim.

- Joakim vänta!

- Fy fan Amanda! Hur kunde du? Jag trodde verkligen på dig när du sa att du älskade mig, men det var ju tydligen bara skitsnack!

- Men Joakim sluta! Jag älskar dig, jag lovar dig! Jag vet inte vad som hände!

- Nej men vad bra, då kan ju jag berätta vad som hände! Du låg med Andreas över dig och kysstes när jag av misstag råkade öppna den dörren och se er!

Han tittade på mig med tårfyllda ögon innan han vände sig om och gick. Jag stod och tittade efter honom och jag kände hur även mina ögon tårades.

Jag satte mig ner på marken och lät tårarna rinna. Jag struntade i att sminket förstördes. Just nu, efter det här så insåg jag att jag verkligen var kär i Joakim. Jag förstod inte hur jag kunde göra så här mot honom. Han hade gett mig allt och accepterat mig för den jag är, sen behandlar jag honom så här. Vilken idiot jag var. Jag ställde mig upp och började sakta gå hem. Jag orkade inte ta bussen utan det var nog bäst om jag gick så jag fick rensa tankarna lite.

Jag hörde hur telefonen ringde men jag orkade inte bry mig om att svara först det ringde för femte gången. Det var Johanna som ringde och undrade vart jag höll hus.

- Amanda vart är du någonstans? Jag har inte sett dig sen du försvann med Andreas.

- Jag... jag är på väg hem, svarade jag med sorgsen röst

- Men lilla älsklingen gråter du?

Då brast allt och jag började gråta hysteriskt. Hon undrade vart jag var och jag berättade det för henne. Det dröjde inte alls länge innan hon hade kommit dit. Hon hade antagligen sprungit hela vägen.

Hon kramade om mig och lät mig berätta, vi satt nog där på marken i minst en timma och jag berättade allt. Om vad som hade hänt med Andreas, att Joakim hade kommit in, att jag äntligen insett att jag fortfarande var kär i Joakim.

Hon tittade sorgset på mig och suckade.

- Vilken röra det här blev du, sa hon

- Jaa det kan man verkligen säga. Vad ska jag göra?

- Vill du ha kvar Joakim?

- Ja det vill jag verkligen, men han kommer aldrig att förlåta mig för det här svarade jag och började genast gråta igen.

Johanna öppnade sina armar och jag lät dem ta emot mig. Jag stod i hennes famn länge och grät. Tillslut tittade jag upp på henne, helt röttgråten och förstörd.

- Jag ska fixa det här, sa jag.

Hon log ett leende som betydde att jag kommer klara det. Vi började gå hemåt och det blev så att hon stannade över natten. Allting kändes så mycket tryggare då.

På morgonen när vi vaknade hade jag helt glömt det som hade hänt kvällen innan, tills Johanna såg på mig med sorgsna ögon, först då klarnade det och jag insåg vad som hade hänt.

Jag satte på datorn och loggade in på msn. Jag såg att Joakim var inne så jag ringde honom, för det betydde att han var vaken.

Det gick tre signaler innan han svarade.

- Hej , sa jag med sorgsen röst.

- Mm hej , svarade han och det hördes att han kämpade med att hålla tårarna inne.

- Alltså Joakim, vi måste ses och prata!

- Men Amanda... jag har inget mer att säga till dig.

- Men snälla låt mig få förklara! Kan vi ses på det vanliga stället om en timme?

- Hm... ja, okej då.

- Tack... vi ses snart då

- Mm hejdå

Sen lade han på och jag tittade på Johanna och gjorde allt för att hålla tillbaka gråten.

- Johanna vad ska jag säga till honom? Jag har inte en aning om vad jag ska säga eller göra. Jag är rädd!

- Men amanda älskling, det kommer att gå bra. Säg bara som det är till honom, att du tvekade på dina känslor och... jaa. Jag lovar det kommer att gå bra.

Jag tittade på henne och log, det var ett sorgset leende, men ändå ett leende.

Tio minuter innan vi skulle ses tog jag på mig kläderna och gick. Jag hade inte ens orkat bry mig om att sminka mig. Jag var grymt nervös, som första gången vi skulle ses, fast nu på ett annat sätt.

Jag såg honom komma på långt håll, han hade sina svarta mjukisbyxor som jag verkligen älskade, och så hade han sin gulliga morgon frisyra och när jag såg honom komma gåendes där så pirrade det till i hela kroppen. Jag var verkligen kär, men jag visste inte hur länge jag skulle få ha kvar honom i mitt liv.

När han väl var framme så kramade vi om varandra i en stel kram, och jag kämpade verkligen att hålla emot tårarna. Det var ju jag som hade gjort fel.

Jag berättade allting, om hur jag tidigare på dagen hade tvekat över mina känslor, att jag hade funderat över om jag verkligen var kär i honom men senare efter incidenten med Andreas insatt att jag verkligen älskade honom. Han stod mest och pillade med foten i gruset och tittade ner i marken. Han kollade inte mig i ögonen en enda gång. Kunde han inte bara ge mig ett tecken? En blick, ett ord eller vad som helst?

Helt plötsligt vände han upp ansiktet och kollade mig rätt in i ögonen och sa:

- Amanda, du visade klart och tydligt igår kväll att jag inte kan lita på dig då. Så varför skulle jag kunna lita på dig nu?

- Mjo du har rätt. Jag förstår dig och förstår om du inte vill vara tillsammans med mig mer. Men du ska veta att jag älskar dig, och att det här har varit de bästa sex månaderna jag varit med om.

Han tittade på mig och log.

- Detsamma Amanda, verkligen helt underbara månader med dig. Men om du vill så kan vi vara vänner?

- Mer än gärna, svarade jag och log tillbaka

Vi kramades, sa hejdå och skiljdes åt. Om jag trodde att jag skulle klara av det här, ignorera känslorna och hoppas på att de skulle försvinna snabbt så trodde jag verkligen fel! Varje dag utan Joakim kändes som en evighet. Jag tänkte hela tiden på allt vi gjort tillsammans, alla gånger vi kollat på film och han legat och pillat mig i håret, alla blickar han gav mig, alla ord vi utbytt, hans läppar mot mina i en varm kyss. Jag trodde att saknaden skulle avta mer för varje dag, men den blev bara starkare.

Jag orkade inte hitta på något utan satt mest hemma och deppade framför datorn.

Vad var ett liv utan Joakim? Ingenting, INGENTING!

Tillslut tröttnade Johanna på att jag bara satt hemma och deppade så hon tog med mig ut på en shoppingtur och bjöd på fika. För första gången på nästan en månad skrattade jag, hon fick mig verkligen att må bra.

Utan henne hade jag inte klarat av alla livets prövningar.

Vi satt inne på vårt standard fik och pratade om allt mellan himmel och jord.

- fan amanda, du måste ju börja ragga nu igen när du är singel. Du måste gå vidare nu, sa hon med bestämd röst.

- Ja, du har nog rätt för en gångs skull, svarade jag och fnissade till.

i krokade arm och gick bort mot stadsparken där alla ungdomar brukade samlas efter skolan. Vi gick fram till Anton, Joakim och tre andra som vi inte visste namnet på och satte oss ned på gräsmattan hos dem, vi skrattade och pratade och jag och Joakim betedde oss som vänner.

Stämningen mellan oss var inte ett dugg spänd utan vi pratade normalt med varandra, som vänner brukar göra. Klockan gick snabbt och vid fem var jag tvungen att gå hem, jag kramade alla hejdå och började knalla hemåt. Maten stod på bordet när jag kom hem, jag åt upp maten snabbt och loggade in på msn. Den första som skrev till mig var Joakim, han undrade om vi kunde ses på vår gamla mötesplats, han var tvungen att prata med mig om något. Jag kände en våg av nervositet svälla igenom min kropp, men jag sa ja. Vi bestämde att vi skulle mötas direkt så jag loggade ut från msn och började gå mot platsen. Han stod redan där när jag kom så vi kramade om varandra. Han tittade på mig med en blick som innehöll kärlek, vad höll på att hända? Han öppnade munnen för att säga något, men stängde den igen. Men sedan sa han:

- Amanda, jag klarar mig inte utan dig. Jag saknar dig så otroligt mycket och mina dagar går så otroligt långsamt utan dig vid min sida. Och idag så insåg jag att jag inte kan leva utan dig.

Jag förstod inte riktigt vad han menade så jag bara kollade på honom. Han förstod att jag inte fattade vad han menade så han förklarade för mig.

- Alltså Amanda, det jag vill komma fram till är att jag saknar dig och jag undrar... om du skulle vilja ha mig tillbaka?

Jag tittade på honom och log, samtidigt som lyckan spred sig i kroppen.

- Joakim, är du säker på att det är vad du vill? Att du skulle kunna lita på mig igen?

- Ja jag är helt säker och jag skulle göra allt för att kunna lita på dig igen. Jag älskar dig Amanda.

Han gick fram till mig, la armarna om mig och tryckte sina läppar mot mina i en varm kyss och jag besvarade den. Allt skulle bli som vanligt igen, eller ännu bättre.

Dagen efter, i skolan vandrade vi hand i hand, som så många gånger förut, och vi var oskiljaktiga. Jag såg

att Johanna gav mig en blick som betydde: vad var det jag sa. Och jag log till svars.

Jag vände mig mot Joakim och fyrade av ett bländande leende, och han log tillbaka.

Vi kysste varandra och jag lovar, ingen kunde någonsin vara lyckligare än vad jag var just då.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren kajsakimmegren med Poeter.se id #26409 innehar upphovsrätten